

А. Страшимировъ

Бдинъ.

Когато въ 1885 г., (презъ сръбско-българската война) неприятелътъ обсадилъ Видинъ и го атакувалъ, за да го превземе, единъ старъ турчинъ отъ „Акъ джамия“ (турски кварталъ въ града) грабналъ пушка, въоръжилъ и невръстния си синъ, па хукнали тѣ край „Рова“ по българскитѣ позиции и викали на войницитѣ:

— Сербезъ олурузъ, еркеклеръ! (Смѣлость, мжже)! Видинъ калеси кѣзъ калеси диръ! (Видинъ е девствена крепостъ!).

И наистина е такава крепостъ тоя градъ: той е *непревзимаемъ*.

*

Видинската низина държи на югъ и на северъ отъ града до 10—15 км., а на изтокъ тя се загражда отъ Дунава. Разстоянието по низината отъ Видинъ на западъ е сжщо до 10—15 км. Така градътъ, който е по самия брѣгъ на Дунава, би билъ геометрическо срѣдище на своята низина, ако тя бѣше кржгла. Но низината е полукржгъ. И Видинъ е точката, отъ която предгорията на Стара планина сж еднакво далечъ на северъ, на западъ и на югъ.

Тази низина е твърде дълбока и затова, щомъ Дунавътъ придойде, тя се залива комай цѣлата. И Видинъ остава като недостъпенъ островъ! Прочие,